

Forslag, men det er ikke blevet klart for mig, hvilken Interesse de i Virkeligheden have tænkt at tjene ved Forslaget. Jeg kan meget vel tænke mig, at vi kunne komme til en almindelig Revision af de nugældende Myndighedsregler og derved ogsaa til en Medsættelse af Fuldmyndighedsalderen, men en saadan Medsættelse maa træffes i Forbindelse med andre Foranstaltninger. Men de ærede Forslagsstillere have fastet dette Forslag indgaaende isoleret. Det gaar blot ud paa, at med det 21de Aar indtræder Fuldmyndighed. Det synes mig nu klart, at i en saadan Form er det under alle Omstændigheder ikke muligt at gennemføre Forslaget. Men dernæst reiser Forslaget en Række Spørgsmaal, som man ikke faaer besvaret. Hvilken praktisk Interesse have de ærede Forslagsstillere tænkt sig at ville tjene? Jeg kunde tænke mig, at det har været deres Formaal at bringe vor Lovgivnings nugældende Regler angaaende Myndighedsalderen i Samklang med andre europæiske Lovgivinger. Jeg vil da se bort fra, at der jo er Lande, f. Ex. Holland og Østerrig og andre Lande, hvor Fuldmyndighedsalderen ikke er sat ned til 21 Aar; jeg vil gaa ud fra, at det, der her foreslaas, er den almindelige europæiske Alder for Fuldmyndigheds Opnaaelse. Men ville vi saa ved et Forslag som dette opnaa at faa vor Lovgivning ændret i Overensstemmelse med de europæiske Lovgivinger? Nei paa ingen Maade. Thi medens Forholdet hos os er det, at vi ikke lade Fuldmyndigheden indtræde før det 25de Aar, have vi til Gjengæld en anden Ordning, det saakaldte Kuratel, hvorefter den personlige Myndighed indtræder allerede med det fyldte 18de Aar, medens Bedkommendes Formue administreres under Tilsyn af Kurator. I de Lande, hvor Fuldmyndigheden indtræder med 21 Aars Alderen, varer den personlige Umyndighed indtil denne Alder, og først da indtræder den fulde Myndighed. Hos os er Forholdet som sagt det, at Personerne med det 18de Aar opnaa den personlige Myndighed, saa have Sønner og Døttre Lov til at drage fra Hjemmet, tage Tjeneste som de selv ønske, rejse til Amerika, kort sagt, de ere fuldstændig Herrer over deres personlige Handlinger. I andre Lande er det ikke muligt, der ere de umyndige til det 21de Aar. Altsaa, hvis det var Maalet at bringe vor Lovgivning i Samstemning med de europæiske Lovgivinger paa dette Punkt, maatte man affkaffe Kuratele og rykke den personlige Myndigheds Opnaaelse ud i nogle Aar. Men vilde det være nogen Binding, vilde det navnlig være en Binding for den store Del af Befolkningen, hvis Formue væsentligt

bestaar i deres personlige Arbejde, om man udsatte Terminen for den personlige Myndigheds Opnaaelse fra det 18de til det 21de Aar? Det tror jeg ikke. Hvis det altsaa skulde være Meningen at ville bringe vor Lovgivning i fuldstændig Samklang med den europæiske ved at sætte det 21de Aar som Termin for den personlige Umyndigheds Ophevelse samtidig med Fuldmyndighedsalderens Indtræden, saa vilde man komme til at tage med den ene Haand, hvad man har givet med den anden, og det vilde være en Forandring, som næppe blev til Gavn for den større Del af Befolkningen, den mindst bemidlede, den, hvis Formue bestaar i dens personlige Arbeidskraft. Dertil kommer, at skulde den nuværende Ordning ophæves, maatte man nødvendigvis samtidig dermed træffe en Række Foranstaltninger angaaende de umyndige Personers Retshandler; thi det er klart, at vi ikke kunne beholde vore nugældende Regler angaaende Virkningen af Umyndiges Retshandler, naar man udsætter den personlige Myndigheds Opnaaelse til det 21de Aar. — Dernæst kunde jeg tænke mig, at de ærede Forslagsstillere, blandt Andet havde tilsiget at ville skaffe 21aarige Personer Udgang til at etablere sig som selvstændige Næringsdrivende, idet de nu ere udelukkede derfra, fordi der kræves Fuldmyndighed som Betingelse for Næringsadkomst. Men hvis det skulde være et af de Formaal, som Forslaget gaar ud paa at realisere, forekommer det mig, at man kunde gjøre den ganske besværede Indvending, at det ikke vilde være heldigt, om man nu paa eengang, med eet Slag, kastede en Mængde Personer ind paa Næringsmarkedet, hvor Konkurrencen jo i Forveien er trykkende nok for mangfoldige Næringsdrivende. Jeg skjønner derfor ikke, at det kan være et Formaal, som man skulde søge at realisere ved et Forslag som dette. Det forekommer mig overhovedet, Forslaget egentlig mere gjør Indtrykket af at have et doktrinært, theoretisk Motiv end at sigte til at tjene en praktisk Interesse. Som det foreligger, er det som sagt ikke muligt at gennemføre; thi det vilde føre til en Mængde mærkelige og abnorme Forhold. Blev dette Forslag Lov, vilde bl. A. Udgangen til Embeder blive udvidet for en Del Personer, nemlig i alle Tilfælde, hvor Reglen i Lovgivningen nu lyder paa, at Bedkommende skal besidde Fuldmyndighed, medens man, hvor Lovgivningen har brugt Udtrykket "25 Aars Alderen", vilde beholde den nu gældende Regel. Forholdet vilde blive f. Ex. det, at man for at blive Sagfører ved en Underret skulde være som nu 25 Aar gammel, medens man kunde blive